

הוא מדווש מהר מהר על מכונת התפירה. לשמאלו על כסא כל בדי הגזרות: חומות, אפורות, כחולות ושחורות. בצד הימני המכנסיים הגמורים; חומים, אפורים, כחולים ושחורים. אבא זריז, הוא תופר מהר, ידיו הלבנות ארוכות האצבעות לא מפסיקות לנוע. רגליו לא מפסיקות לדווש. הוא חייב להספיק לתפור הרבה מכנסיים. על כל זוג הוא מקבל שלוש לירות. אבא יושב במכנסי חקי קצרים. גבו החשוף והמזיע פונה אלי. הצלקת הענקים אוספת את אגלי הזיעה. ראשו הקירח רכון בתשומת לב בבדים הנוסעים קדימה ואחורה.

ריח הזיעה שלו מתפשט בחדר הקטן, כבר התרגלתי. אני יושבת מאחוריו בשולחן קטן ומכינה שיעורים. בין כל זוג מכנסיים שהוא סיים, הוא מפנה את ראשו, מביט בי בעיני הכסף שלו ומחייך. גם מצחו מזיע. אני לא יכלה להביא לו כוס מים כי אם המים ישפכו על המכנסיים, נפסיד שלוש לירות יקרות. הוא קם והולך לשטוף את פניו ולשתות. "את רוצה משהו?" הוא פונה אלי "אולי להכין לך מיץ? לימונדה קרה?" אני לא רוצה להפסיקו מהתפירה. "לא, אני אקח לי בעצמי." - "בעצמי, בעצמי, מגיל קטן רצית הכל בעצמך..." הוא צוחק אני מחייכת ומנסה להסיר את עיני מהצלקת הארוכה על ביטנו שנראית כמו עקרב ענק. אמא אומרת שהצלקות הן מהמלחמה כשהיה חיל ונפצע קשה. "הוציאו לו הרסיסים ותפרו לו את הפצעים. אבל קודם השקו אותו בהרבה וודקה..." כמו בסרט הסובייטי: שלאור פנסי משאית צבאית קטעו לחייל הגיבור את הרגל. והאחות נטשה הורידה את המטפחת מראשה והכניסה בין שיניו. אני לא ידעתי מה צבעה של המטפחת, הסרט הוקרן בשחור לבן.

אבא מחייך ומתיישב שוב. קולות צעקות הילדים בחוץ מתגברים על מכונת התפירה. כשמחשיך, הוא קם, מותח את זרועותיו. לובש חולצה. היום יום שלישי. הוא יוצא החוצה, סוחר את השולחן הקטן ומעמיד אותו מול קיר הבניין הסמוך. הילדים מתחילים להתאסף, כמה הורים גוררים כסאות. אבא מעמיד את פנס הקסם, מותח חוט מאריך לדירה, מתייעץ איתי איזה סרט להכניס לפנס השחור והעגול. אני בוררת בקופסת הקש, ומחליטה על "היפה והחיה", אבא מכוון את העדשה ותמונה צבעונית מוקרנת על הקיר. הכיתוב בפולנית, לאף אחד זה לא מפריע. אבא לא יודע עברית הוא קורא בקול את הכתוביות ואני מנסה לתרגם. הילדים יושבים מרותקים. גם ההורים משתתקים.

מדי פעם אבא מכוון שוב את העדשה לתמונה חדה יותר. רוח נעימה נושבת על גבינו. בתמונה האחרונה ה"חיה" הופכת לנסיך יפה. "זהו, סוף." אני מכריזה בגאווה. אבא לא מכניס את פנס הקסם מהר. הוא יודע שיגיעו כמה ילדים סקרניים לראות ולהתפעל. הוא לא מרשה לגעת. אנחנו נקדיש גם בשבוע הבא. אבא מחזיר את פנס הקסם, את החוט מאריך ולבסוף את השולחן. אני מחזירה את קופסת הסרטים. אמא כבר הכינה ארוחת ערב.